

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 410/05
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Маријаном Тафра Мирков, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца д.о.о. "АА", против решења Савезне управе царина 01/1 бр. У/П 810 од 10.9.2001. године, у предмету царине, у нејавној седници већа одржаној дана 24.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Царинарнице Суботица бр. У/П 1930/3-99 од 21.6.2001. године којим је, на основу члана 119. став 2. Царинског закона, тужилац обавезан да плати износ од 45.251,99 динара на име царине и других увозних дажбина за робу која по ЈЦИ Ј-3 бр. 5357 од 17.2.1999. године ЦИ ББ није предата ЦИ ВВ.

Тужилац тужбом оспорава решење туженог и предлаже да се поништи. Наводи да је по предметном царинском документу роба пријављена за иступ из земље, али да је злоупотребом царинског радника задржана у земљи. Истиче да је у свему поступио као савесно лице, да је имао податак о раздужењу робе, те да не може он сносити трошкове царинења робе, као и да има право на накнаду штете коју му је причинило службено лице незаконитим и неправилним радом.

Тужени орган изјашњавајући се на наводе тужбе, у свом одговору на тужбу, у свему је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, те одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, поступио тужени када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, одбио жалбу, налазећи да је првостепени орган, правилно применивши одредбе члана 119. став 2. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" бр. 45/92...7/03), правилно обавезао тужиоца да плати увозне дажбине за робу коју је преузео од Царинарнице ББ а није је пријавио за иступ из земље, Царинарници ВВ.

Суд је ценио наводе тужбе па налази да ова није основана. Ово стога што је неспорно да је тужилац по предметном царинском документу преузео робу од царинарнице, а тиме и обавезу да робу преда излазној царинарници за иступ из земље, коју обавезу тужилац, такође, неспорно није извршио. Неосновано тужилац истиче да до нераздужења робе није дошло његовом кривицом, већ кривицом царинског радника, јер је по предметном царинском документу тужилац преузео обавезу пријаве робе излазној царинарници, и за ову обавезу, попуњавањем рубрике "47" дао гаранцију.

Схватање тужиоца о томе да он не може сносити штету због пропуста у раду царинских радника, по оцени суда, није од утицаја на доношење другачије одлуке јер је по предметном царинском документу тужилац гарант да ће роба иступити из земље, па како она није иступила, дужан је да за ову плати увозне дажбине а за евентуално претрпљену штету, радом тј. пропустом царинског радника тужиоцу стоји могућност да тражи накнаду исте сагласно општим правилима о накнади штете по Закону о облигационим односима и одговарајућим одредбама Царинског закона што може бити посебан тужбени захтев код редовног суда, односно по посебно постављеном захтеву предмет друге управне ствари.

Са напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 24.5.2006. године, У. 410/05

Записничар, Председник већа-судија,

Маријана Тафра-Мирков, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ